

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 85 z 3.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-333/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego —
Dyrektywa 1999/92/WE — Ochrona pracowników —
Wystawienie na niebezpieczeństwo atmosfery wybuchowej —
Brak transpozycji)**

(2005/C 31/09)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-333/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 2 sierpnia 2004 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Martin i H. Kreppel) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby (sprawozdawca), J. Malenovský i U. Løhmus, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 1999/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 w sprawie minimalnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy, na których może wystąpić atmosfera wybuchowa (piętnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 228 z 11.9.2004.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony postanowieniem Corte Suprema di Cassazione z
dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie Honyvem Informa-
zioni Commerciali srl przeciwko Marielli De Zotti**

(Sprawa C-465/04)

(2005/C 31/10)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 3 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Corte Suprema di Cassazione z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie Honyvem Informazioni Commerciali przeciwko Marielli De Zotti.

Corte Suprema di Cassazione zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„czy w świetle brzmienia i celu przepisu art. 17 dyrektywy nr 86/653 z dnia 18 grudnia 1986 r. oraz ewentualnie zawartych w nim kryteriów ustalenia wysokości przewidzianego w tym przepisie świadczenia wyrównawczego, wykładni następującego po nim art. 19 należy dokonywać w ten sposób, że krajowy przepis wykonujący dyrektywę może zezwalać, by układ (lub umowa) zbiorowy (wiązący strony określonych umów), zamiast świadczenia wyrównawczego należnego przedstawicielowi handlowemu na warunkach określonych w art. 17 ust. 2 i płatnego zgodnie z wynikającymi z niego kryteriami, ustanawiał świadczenie wyrównawcze, które z jednej strony jest należne przedstawicielowi handlowemu bez względu na wystąpienie przesłanek wskazanych w dwóch tiret rzeczonoego ust. 2 lit. a) (i dla części tego świadczenia wyrównawczego, w każdym przypadku rozwiązania umowy), a z drugiej strony, którego wysokość jest ustalana zgodnie z kryteriami wskazanymi w układzie zbiorowym a nie kryteriami wynikającymi z dyrektywy (i jeżeli jest to właściwe, w maksymalnej wysokości wskazanej w dyrektywie); to jest świadczenie wyrównawcze ustalone (bez żadnego konkretnego odniesienia do zwiększenia wielkości obrotów spowodowanego przez przedstawiciela handlowego) na podstawie ustalonych części procentowych wynagrodzeń otrzymanych przez przedstawiciela handlowego w czasie trwania umowy, z takim skutkiem, że nawet gdy w sposób maksymalny bądź znaczny spełnione są warunki, z którymi dyrektywa wiąże prawo do świadczenia wyrównawczego, w wielu przypadkach świadczenie takie musiałoby zostać wypłacone w wymiarze niższym (także dużo niższym) niż maksymalny wymiar przewidziany w dyrektywie, a w każdym razie niż wymiar, który mógłby zostać ustalony w konkretnym postępowaniu przez sędziego, gdyby nie musiał on stosować sposobu obliczenia wskazanego w układzie zbiorowym zamiast zasad i kryteriów zawartych w dyrektywie;

czy ustalenie wymiaru świadczenia wyrównawczego powinno zostać przeprowadzone w sposób analityczny, za pomocą oszacowania kolejnych wynagrodzeń, które przedstawiciel handlowy mógłby otrzymać w latach następujących po rozwiązaniu umowy w związku z pozyskaniem przez niego nowych klientów lub znacznym zwiększeniem obrotów handlowych w stosunkach z istniejącymi klientami, i przy wyłączeniu następczym dokonaniu ewentualnych korekt kwoty przy uwzględnieniu przewidzianych w dyrektywie: kryterium słuszności i kwoty maksymalnej, czy też dopuszczalne są inne sposoby ustalania wymiaru świadczenia wyrównawczego, w szczególności metody syntetyczne, które w większym stopniu uwzględniają kryterium słuszności i przyjmują górną granicę wskazaną w dyrektywie za punkt wyjścia do obliczeń. W konsekwencji wskazane pytania prejudycjalne w przedmiocie wykładni przepisów art. 17 i 19 dyrektywy Rady 86/653 z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek muszą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem *Gerechtshof Arnhem*, wydanym w dniu 27 października 2004 r., w sprawie *N przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantor Almelo*

(Sprawa C-470/04)

(2005/C 31/11)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 2 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem *Gerechtshof Arnhem*, wydanym w dniu 27 października 2004 r. w sprawie *N przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantor Almelo*.

Gerechtshof Arnhem zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1.1.1 Czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która opuszcza to Państwo Członkowskie w celu osiedlenia się w innym Państwie Członkowskim może powołać się w postępowaniu przeciwko Państwu, które opuszcza, na stosowanie art. 18 WE jedynie ze względu na to, że obowiązek oszacowania należności podatkowych związany z jego opuszczeniem stanowi lub może stanowić przeszkodę dla wspomnianego opuszczenia?

1.1.2 W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej na pytanie 1.1.1, czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która opuszcza to Państwo Członkowskie w celu osiedlenia się w innym Państwie Członkowskim może powołać się w postępowaniu prze-

ciwko Państwu, które opuszcza, na stosowanie art. 43 WE w przypadku, w którym nie jest od początku pewne lub możliwe do przyjęcia, że będzie ona wykonywać działalność gospodarczą w rozumieniu tego artykułu w owym innym Państwie Członkowskim? Czy dla udzielenia odpowiedzi na wcześniejsze pytanie ma znaczenie fakt, że działalność ta będzie wykonywana w przewidywalnym okresie czasu? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, ile może wynosić ten okres czasu?

1.1.3 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.1 lub 1.1.2, czy art. 18 WE lub art. 43 WE sprzeciwia się spornemu uregulowaniu niderlandzkiemu, na mocy którego oszacowania należności z tytułu podatku dochodowego i składek na ubezpieczenie społeczne dokonuje się na podstawie przypuszczalnego uzyskania dochodu z tytułu większościowych akcji w spółce jedynie z tego względu, że uznano, że osoba mająca miejsce zamieszkania w Niderlandach, która przestaje być podatnikiem w tym państwie z uwagi na osiedlenie się w innym Państwie Członkowskim, zbyła swoje akcje stanowiące pakiet większościowy?

1.1.4 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.3, ze względu na fakt, że dla umożliwienia odroczenia płatności oszacowanych należności podatkowych należy ustanowić gwarancje, czy istniejąca przeszkoda może być zatem usunięta ze skutkiem wstecznym poprzez uwolnienie wspomnianych gwarancji? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie istotnym jest, czy gwarancje te uwolnione są na podstawie przepisów prawa, czy też na podstawie wytycznej administracyjnej, przyjętej lub nie na szczeblu wykonawczym? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie istotnym jest, że zapewnia się odszkodowanie z tytułu ewentualnych strat powstałych w wyniku ustanowienia gwarancji?

1.1.5 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.3 i negatywnej na pierwsze pytanie pkt. 1.1.4, czy można uzasadnić istniejącą w tym przypadku przeszkodę?

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-477/04)

(2005/C 31/12)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 16 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez *Chiara Cattabriga* i *Barry'ego Doherty'ego*, działających w charakterze pełnomocników przeciwko Republice Włoskiej.